

det ikke muligt at dokumentere, at mennesker, der bliver smuglet ind i landet eller er blevet afvist under en anden identitet, senere kommer og ansøger om asyl i Danmark en gang til. På det tidspunkt er det måske bare en helt anden person. Det er den slags situationer, man godt vil tage højde for i forbindelse med det her.

Og så nogle bemærkninger om det, der har med DNA-registret at gøre. Jeg må nok sige, at jeg glippede en smule med øjnene, da jeg læste det betænkningsskildring, der er kommet fra SF og Enhedslisten, for her siger man, at det må skyldes nogle særlig fremmedfjendske holdninger, og man bruger også udtrykket, at der er tale om nogle racistiske strømninger.

En af de pointer, man forsøger at markedsføre her, er, at der bliver ændret ved det slægtskabsbegreb, som man kan fastslå i forbindelse med en DNA-undersøgelse. Også her er det simpelt hen en forvanskning af kendsgerningerne, for med det lovforslag, der ligger i dag, bliver der ikke ændret en tøddel ved det slægtskabsbegreb, der under alle omstændigheder opereres med, og som man også har det i dag. Der er alene tale om, at man nu har et middel til at få det dokumenteret.

Og så til baggrunden for det spørgsmål, som hr. Søren Søndergaard rejste, nemlig at der skulle være en eller anden særlig alliance mellem regeringen og Det Konservative Folkeparti med hensyn til at lave en lovhjemmel for DNA-test. Jeg tror, at hr. Søren Søndergaard godt selv ved, at det ikke er rigtig.

Der har været en løbende diskussion om, hvorvidt der var lovhjemmel til det, der allerede foregår i dag. Det er regeringens holdning, at det er der, og det har jeg sagt flere gange i samråd. Den eneste grund til, at vi har stillet dette ændringsforslag, er, at der var en ulidelig debat, som blev gentaget gang på gang, om, at der ikke var lovhjemmel til det.

Her indtog vi så den meget pragmatiske holdning: Okay, hvis der nu er så stærkt et ønske om at få det indført i loven, så for regeringens skyld ingen alarm. Så laver vi den lovhjemmel. Men der har aldrig for vores vedkommende hersket nogen som helst tvivl om, at den praksis, der er i dag, er i god overensstemmelse med lovgivningen, og også den udvidelse, der lægges op til, vil kunne foregå uden denne hjemmel. Det er såmænd den helt enkle forklaring på, at dette spørgsmål er kommet op mellem første- og andenbehandlingen.

Så er det rigtigt, at vi vil forhandle med Retsgenetisk Institut, hvordan man kan lave et regelsæt, som er i god overensstemmelse med den praksis, som vi i øvrigt mener er nødvendig at have på dette område. Det gælder både spørgsmålet om, at der i forbindelse med DNA-test kun skal bevares den del af materialet, som er nødvendig, for at man kan fastslå identiteten – andet materiale skal kasseres – og at vi samtidigt får nogle regler for, i hvor lang tid det skal opbevares.

Jeg vil godt slutte med at sige, at det ville være rart, hvis der overhovedet ikke skete noget snyd på asylområdet. Hvis det var tilfældet, var der overhovedet ikke grund til at lave skærpede kontrolregler. Desværre er det sådan, at der er en række konstaterede tilfælde af snyd. Det peger Rigspolitiet på, det ved udlændingemyndighederne, og det ved også de humanitære organisationer, der arbejder på området. Efter regeringens opfattelse er det faktisk ikke nogen speciel humanistisk dyd at holde hånden over snyd, heller ikke når det drejer sig om asylansøgere, og derfor er dette lovforslag blevet til. Det vil uden tvivl betyde, at vi vil være bedre rustet imod snyd med reglerne, og det er faktisk det, det hele handler om.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil starte med at sige ministeren tak for besvarelsen. På den måde kan man jo overflødig gøre at få tingene tilbage i udvalgene, hvis de indlæg, der bliver holdt herfra, bliver besvaret.

Der er dog en enkelt ting, som jeg godt kunne tænke mig, at ministeren uddybede, og det er lige præcis spørgsmålet om, i hvor lang tid dette materiale skal ligge i Retsgenetisk Institut. Her forstår jeg, at der foregår nogle forhandlinger nu, og de skal selvfølgelig have lov at foregå.

Men kunne ministeren ikke give en eller anden tilkendegivelse af, i hvor lang tid hun forestiller sig, det skal ligge? Snakker vi om 1 år, eller snakker vi om 2 år, eller snakker vi om 10 år, eller snakker vi om 40 år? I hvilken størrelsesorden ligger det? Det må vel for alle, der har været med i diskussionen om, i hvor lang tid fingeraftryk skulle opbevares, gøre en vis forskel, i hvor lang tid disse oplysninger skal ligge. Jeg tror da bestemt, at det for de folk, som er inde i den logik, som ministeren giver udtryk for, vil være lettere at spise, hvis det er et år eller to, materialet skal ligge, frem for at det skal lig-